

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 481/05
14.09.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Đorđevića, predsednika veća, Slobodana Rašića, Nevenke Važić, dr Gligorija Spasojevića i mr Sretka Jankovića, članova veća, sa savetnikom Aleksandrom Simić, zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženih AA i dr., zbog krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS, u vezi člana 22. OKZ-a i dr., odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Somboru i branilaca optuženih BB, VV i GG, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Somboru K.br.69/04 od 10.12.2004. godine, nakon održane javne sednice veća u smislu člana 375. ZKP-a, doneo je dana 14.09.2006. godine

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe Okružnog javnog tužioca u Somboru i branilaca optuženih VV, AA i BB, i presuda Okružnog suda u Somboru K.br.69/04 od 10.12.2004. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Somboru K.br.69/04 od 10.12.2004. godine, a optuženi VV oglašen je krivim pod tačkom 1. izreke da je izvršio krivično delo razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a i krivično delo lažno predstavljanje iz člana 224. KZ RS i pod tačkom 3. krivično delo prinude iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, optuženi GG oglašen je krivim pod tačkom 1. izreke da je izvršio krivično delo razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ i krivično delo lažno predstavljanje iz člana 224. KZ RS i pod tačkom 3. krivično delo prinude iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, a optuženi BB pod tačkom 3. da je izvršio krivično delo prinude iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, pa im je sud primenom navedenih zakonskih propisa i odredbi članova 5, 33, 38, 41, 42. i 43. OKZ-a prethodno utvrdio pojedinačne kazne zatvora i to optuženom VV za krivično delo iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, za krivično delo iz

člana 224. KZ RS kaznu zatvora u trajanju od dva meseca i za krivično delo iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, kaznu zatvora u trajanju od pet meseci, optuženom AA za izvršenje krivičnog dela iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, kaznu zatvora u trajanju od jedne godine i za krivično delo iz člana 224. KZ RS kaznu zatvora u trajanju od dva meseca i za krivično delo iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, kaznu zatvora u trajanju od pet meseci, a uz primenu člana 48. u odnosu na optužene VV i AA i uz primenu odredbe člana 50. OKZ-a, optužene je osudio i to: optuženog VV, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i 6-šest meseci, u koju kaznu mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru od 31. avgusta 2004. godine pa do 10. decembra 2004. godine, optuženog AA na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i 6-šest meseci, u koju kaznu mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 31. avgusta 2004. godine pa do 10. decembra 2004. godine i optuženog BB na kaznu zatvora u trajanju od 5-pet meseci, u koju kaznu mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru počev od 31. avgusta 2004. godine pa do 22. septembra 2004. godine. Istom presudom odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret optuženih iz pismenog opravka presude. Optuženi su obavezani da svaki na ime paušala plati sudu iznos od 5.000,00 dinara, u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja. Shodno odredbi člana 206. stav 2. ZKP-a, oštećeni su radi ostvarivanja imovinskopravnog zahteva upućeni na parnicu. Istom presudom u stavu 2. izreke saglasno članu 355. tačka 3. ZKP-a optuženi VV i GG oslobođeni su od optužbe da su izvršili krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 1. tačka 3. KZ RS u vezi člana 19. i 22. OKZ-a u pokušaju kao saizvršioc i krivično delo lažno predstavljanje iz člana 224. KZ RS. Oštećena je radi ostvarivanja imovinskopravnog zahteva u smislu odredbe člana 206. stav 3. ZKP upućena na parnicu.

Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili:

- Okružni javni tužilac u Somboru, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud u oslobađajućem delu ukine pobijanu presudu, a u osuđujućem delu preinači u pogledu odluke o krivičnoj sankciji, te optužene VV, AA i BB osudi na kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju,

- branilac optuženog BB – advokat AB, zbog bitne povrede odredba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnoj sankciji, sa predlogom da Vrhovni sud preinači pobijanu presudu, tako što će odbiti optužbu prema optuženom da je izvršio krivično delo iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Branilac je tražio da sa optuženim bude obavešten o sednici veća i

- branilac optuženih VV i AA, advokat AG, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene odredaba materijalnog prava, sa predlogom da Vrhovni sud ukine pobijanu presudu u osuđujućem delu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak. Branilac je tražio da sa optuženima bude obavešten o sednici veća.

- Branilac optuženog BB, advokat AB, je podneo odgovor na žalbu Okružnog javnog tužioca u Somboru, sa predlogom da Vrhovni sud istu odbije kao neosnovanu.

Republički javni tužilac je dopisom Ktž.br.613/05 od 28.03.2005. godine predložio da Vrhovni sud kao osnovanu uvaži žalbu Okružnog javnog tužioca u Somboru i da ukine prvostepenu presudu u oslobađajućem delu i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje i to u odnosu na optužene VV i AA, a da u osuđujućem delu prvostepenu presudu preinači izricanjem kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju prema svoj trojici optuženih, a da odbije žalbe branilaca optuženih.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u prisustvu optuženih VV, AA i BB i njihovih branilaca advokata AG i AB, a u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, pa pošto je u svemu postupljeno u smislu člana 375. ZKP-a, Vrhovni sud je razmotrio spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom, koju je po službenoj dužnosti ispicao u smislu člana 380. ZKP-a i žalbama, pa je po oceni žalbenih navoda i predloga, našao:

Žalbe su neosnovane.

Pobijanom presudom, kao i postupkom koji je prethodio donošenju iste nisu učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti je njome povređen krivični zakon na štetu optuženih, a na koje povrede Vrhovni sud, kao drugostepeni, povodom žalbi u smislu člana 380. ZKP-a pazi po službenoj dužnosti.

Po nalaženju Vrhovnog suda neosnovano se žalbama branilaca optuženih pobija prvostepena presuda zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP-a, isticanjem da je izreka presude protivrečna razlozima, kao i da je u istoj sadržana bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 352. stav 2. ZKP-a, jer je prvostepeni sud bio dužan da savesno oceni svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima. Ovo stoga što je po nalaženju Vrhovnog suda izreka prvostepene presude jasna i razumljiva, sadrži jasne i neprotivrečne razloge o svim odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako su optuženi izvršili predmetna krivična dela i koje su sve radnje preduzete radi izvršenja istih. Takođe, iz navedenih razloga se vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice izvršenja krivičnog dela i kako je prvostepeni sud ocenio izvedene dokaze, pa se neosnovano u žalbama ističe suprotno.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja žalbom branioca optuženog BB se osporava ocena dokaza izvedenih od strane prvostepenog suda i ističe se da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio da je optuženi upotrebom sile preko optuženih VV i GG naplaćivao dug iz poslovnog odnosa sa oštećenim, a osporavaju se i iskazi svedoka DD, ĐĐ i EE.

Pobijajući prvostepenu presudu po istom zakonskom osnovu u žalbi branioca optuženih VV i AA, se takođe

osporavaju činjenični i pravni zaključci prvostepenog suda i ističe da se ne može prihvatiti iskaz ŽŽ koji prema žalbenim navodima neosnovano tereti optužene, a osporava se i proces prepoznavanja i vrednost i težina pretnje koju je optuženi navodno uputio, ukazujući na zdravstveno stanje optuženog BB koji nije bio podoban za pretnju.

Iznete žalbene navode Vrhovni sud ocenjuje kao neosnovane, a obzirom da je prvostepeni sud na osnovu izvedenih i pravilno ocenjenih svih dokaza bliže označenih u obrazloženju pobijane presude i iznetih odbrana optuženih, pravilno i u potpunosti utvrdio činjenično stanje, te došao do nesumnjivog zaključka da su optuženi u vreme, na mestu i na način bliže opisanim u izreci pobijane presude, izvršili krivična dela koja su im stavljena na teret.

Naime, da su optuženi VV i AA dana 17. maja 2004. godine, oko 21,30 časova bili u ZZ, u ulici 29. Novembra u kući broj __, u kojoj je stanovao oštećeni ŽŽ, da su istoga napali prethodno se lažno predstavivši i oduzeli novac, prvostepeni sud je po oceni ovoga suda na nesumnjiv način utvrdio pre svega na osnovu iskaza oštećenog ŽŽ, saslušanog u svojstvu svedoka, a koji je prepoznao među napadačima optuženog VV kako u policiji, tako i na glavnom pretresu, kao i optuženog AA, navodeći da su obojica napadača na glavama imali kape, a da je jedan imao staru policijsku šapku koja je imala šild napred, i drugi takođe, i da su im uniforme bile stare i da je na istima bila oznaka „milicija“, kao i na osnovu potvrde o privremeno oduzetim predmetima od oca optuženog VV – VV1, iz koje proizilazi da su od oca ovog optuženog oduzeta dva komada pantalona, jedan prsluk, jedna košulja, dve jakne i jedan komplet stare policijske uniforme, šapka, pantalone, sako, vetrovka i košulja, policijski opasač crne boje i dva formacijska stara opasača, a koju uniformu je upravo na glavnom pretresu prepoznao oštećeni kao staru policijsku uniformu u koju su bila obučena lica koja su upala kod njega u kuću. Pošto je o tome prvostepeni sud, a nasuprot iznetim žalbenim navodima, dao jasne i uverljive razloge zašto prihvatio iskaz oštećenog ŽŽ, koji je do detalja opisao način upada optuženih u kuću, koje je prepoznao, a nakon što je na glavnom pretresu pokazana uniforma koja je oduzeta od oca optuženog VV, svedok je prepoznao i uniformu, kao i kapu-šapke, koji su imali napadači na svojim glavama, pravilno nalazeći da nema nijedne okolnosti koje bi dovele u sumnju iskaz ovog svedoka, pa ga je pravilno u celosti prihvatio. Samim tim, pravilno zaključuje prvostepeni sud da su odbrane optuženih da nisu izvršili predmetno krivično delo na štetu oštećenog ŽŽ, date u cilju izbegavanja krivične odgovornosti i u potpunosti su suprotni sa iskazom svedoka oštećenog. Pri tome je prvostepeni sud na strani 20. obrazloženja presude dao jasne i uverljive razloge u pogledu ocene iskaza svedoka VV1 – oca optuženog VV i to da je iskaz ovog svedoka prihvatio u delu da je oduzeta uniforma uniforma njegovog sina VV koju je on nosio u rezervnom sastavu milicije i koju nije vratio već ju je nosio kada je radio po kući, a pravilno ne prihvativši iskaz ovog svedoka u delu da njegov sin nije izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret, obzirom da se radi samo o konstataciji svedoka koji nema neposredna saznanja vezana za način izvršenja krivičnog dela od strane optuženih, te da je u tom delu sračunat na umanjeње krivične odgovornosti optuženog.

Po nalaženju Vrhovnog suda prvostepeni sud je pravilno i u potpunosti utvrdio i činjenično stanje u pogledu krivičnog dela prinude za koje su optuženi VV, AA i BB pobijanom presudom takođe oglašeni krivim. Naime, da su optuženi kritičnom prilikom prema oštećenom II primenili silu i ozbiljnu pretnju nanošenjem teških telesnih povreda, prvostepeni sud je utvrdio pre svega na osnovu iskaza oštećenog II, te iskaza svedoka DD, ĐĐ i EE, koji su čuli da optuženi VV i AA prete II. Pri tome je prvostepeni sud za svoj zaključak da su optuženi primenom sile i ozbiljne pretnje, koja je bila usmerana na II i naterala istog na određeno ponašanje i to da sva dugovanja koja postoje u prodavnici izmiri prema optuženom BB, dao jasne i uverljive razloge u obrazloženju pobijane presude, te se sledstveno tome neosnovano u žalbama ističe da nema dokaza da su optuženi izvršili predmetno krivično delo, te da bi za tačku 3. optužnice eventualno moglo da se radi o iznudi. Ovo stoga što je na nesumnjiv način utvrđeno da su optuženi navedeno krivično delo prema II izvršili uz upotrebu sile i pretnjom nanošenja teških telesnih povreda, stavljajući mu u izgled da će biti polomljenih ruku i nogu i da će mu zapleniti imovinu, a pretnja koju su uputili bila je realna, moguća i neposredna.

Prema tome, Vrhovni sud nalazi da je činjenično stanje u pobijanoj presudi potpuno i pravilno utvrđeno, pa se ne dovodi u sumnju suprotnim žalbenim navodima branilaca optuženih.

Na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primenio krivični zakon kada je našao da se u krivičnopravnim radnjama optuženog VV pod tačkom 1. izreke stekla sva zakonska obeležja krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, i krivično delo lažno predstavljanje iz člana 224. KZ RS, a pod tačkom 3. krivično delo prinude iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, optuženog GG pod tačkom 1. izreke krivičnog dela razbojništva iz člana 168. stav 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ i krivično delo lažnog predstavljanja iz člana 224. KZ RS i pod tačkom 3. krivično delo prinude iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a, a optuženog BB pod tačkom 3. krivičnog dela prinude iz člana 62. stav 2. u vezi stava 1. KZ RS u vezi člana 22. OKZ-a.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, Vrhovni sud nalazi da su žalbe branilaca optuženih, kao i

žalba javnog tužioca neosnovane.

Naime, jedinstvena kazna zatvora koje su izrečene optuženima zbog izvršenja predmetnih krivičnih dela, a koje su bliže navedene u obrazloženju pobijane presude i po nalaženju Vrhovnog suda u skladu su sa težinom učinjenih dela, stepenu društvene opasnosti dela i krivične odgovornosti optuženih kao učinilaca, kao i sa ostalim relevantnim okolnostima – olakšavajućim, koje su sve pravilno utvrđene i navedene u obrazloženju pobijane presude i koje i po nalaženju ovog suda, a u odsustvu otežavajućih okolnosti, imaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti i opravdavaju primenu instituta ublažavanja kazni. Samim tim, Vrhovni sud nalazi da se neosnovano u izjavljenim žalbama ističe suprotno, a obzirom da je prvostepeni sud pravilno cenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženih i istima dao adekvatan značaj, pa je neprihvatljiv predlog iz žalbe javnog tužioca za strožijim i iz žalbi branilaca optuženih za blažim kažnjavanjem, a tim pre što se u ovim žalbama ne navodi nijedna okolnost koju prvostepeni sud nije cenio prilikom odmeravanja kazni optuženima, a koje bi bile od značaja za iste.

Vrhovni sud nalazi da se neosnovano žalbom javnog tužioca pobija prvostepena presuda u stavu II izreke, a kojom su optuženi VV i GG, na osnovu odredbe člana 355. tačka 3. ZKP-a, oslobođeni od optužbe da su izvršili krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 1. tačka 3. KZ RS u vezi člana 19. i 22. OKZ-a, u pokušaju, kao saizvršioци i krivično delo lažno predstavljanje iz člana 224. KZ RS u odnosu na oštećenu JJ. Naime, i po oceni ovoga suda pravilan je zaključak prvostepenog suda da imajući u vidu odbranu optuženih VV i GG koji u potpunosti negiraju izvršenje navedenih krivičnih dela, kao i iskaze saslušanih svedoka, nema dokaza da su optuženi učinili navedena krivična dela, i to imajući u vidu pre svega iskaz oštećene JJ koja na glavnom pretresu nije prepoznala optužene. Naime, i pored toga što je oštećena prepoznala u SUP-u i u zatvoru optuženog GG, a na glavnom pretresu nije prepoznala optužene, prvostepeni sud je u ovom delu pravilno prihvatio odbranu optuženog GG da je prilikom prepoznavanja u SUP-u bio pokazan svedoku pre nego što je izvršeno prepoznavanje, a pored toga radi se o svedoku koji je 1929. godište, da je kod istražnog sudije navela da nije sigurna da bi mogla da prepozna dvojicu lica koja su se predstavili kao policajci, jer je bilo mračno i ima veliku dioptriju plus 20, pri čemu ni iz iskaza njenog sina KK, takođe nije moglo da se utvrdi da su optuženi znali da on prodaje kuću u Hrvatskoj. Stoga je prvostepeni sud pravilnom primenom zakonske odredbe člana 355. tačka 3. ZKP-a, optužene oslobodio od optužbe da su izvršili navedena krivična dela. Samim tim, suprotni žalbeni navodi javnog tužioca kojima se osporava zakonitost i pravilnost pobijane presude u ovom delu ocenjuju se kao neosnovani, imajući u vidu razloge prvostepenog suda u obrazloženju pobijane presude, koje u svemu kao pravilne prihvata i ovaj sud.

Naime, ne mogu se prihvatiti navodi iz žalbe javnog tužioca da prvostepeni sud nije cenio dokaze na pravilan i argumentovan način i da se izmenjeno ponašanje oštećene u ovom pretresu može pojasniti uplašenošću oštećene, kao i činjenici da je delo ostalo u pokušaju, obzirom da je prvostepeni sud dao jasne i uverljive razloge u pobijanoj presudi, a činjenica da je u pitanju isti način izvršenja krivičnog dela korišćenjem policijskih uniformi, kako se ističe u žalbi, bez ostalih dokaza sama za sebe, ne ukazuju da su optuženi izvršili krivično delo, pa je žalba odbijena kao neosnovana.

Sa iznetih razloga, a na osnovu odredbe člana 388. ZKP-a, Vrhovni sud je doneo odluku kao u izreci presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Aleksandra Simić, s.r. Dragiša Đorđević, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

lji